

NADAL

per L. D'ANDRAITX

★ Jo sóc Josep, del tronc de Judà, fuster de Nazareth.

No, no acabo de comprendre...

«El Senyor ha visitat el seu poble»

Com primer a mi?

Déu d'Israel, el d'Abraham i de Jacob, he seguit fidelment la Llei, temerós sempre de Jahvé. Temerós, més que no pas ardit. Sempre rerassagat, mai capdavanter. Sols fou meu el desig d'ésser just; just per Jahvé, ignorat dels homes. Plàcida i en l'ombra la meua vida. Però des de l'hora que el Gran Sacerdot Abiathar em convocà al Temple, d'ençà que em cridà amb veu potent tots els ulls em miren. I visc astorat, feixuc sota el pes de llum dels senyals del Senyor. Per què o mi...?

Com del meu bastó de caminant en flor blanca coloma? Per què del meu...?

Jo que havia entrat el darrer, indigne promès destinat a Maria Indigne? Què saps tu? —tronà la veu d'Abiathar. No et rebel·lis, Josep, contra els senyals del cel. Recorda la ira de Jahvé contra Dathan, Abiram i Korah. Recorda...!

I jo Josep, recordava, però seguia pensant que la dolça i virtuosa filla de Joaquim-Elin i Anna millor sort es mereixia que no un home d'anys com jo, sabent ja de l'amor i de la mort.

Però la Llei és la Llei, i jo just.

Maria s'instal·là a casa meua. Cinc donzelles del Temple l'acompanyaren. Filaven or i seda porpra, treballs pel culte del Senyor. Jo vaig passar a Cafarnaú i seguia fent de fuster. De nou ignorat, de nou en l'ombra, transcorregueren les llunes i un xic més del termini fixat per la Llei. Les noces no podien pas tardar.

Tot just vaig trepitjar Nazareth recomençant el meu treball. La gravidesa de Maria ta posava sota el pes dur i implacable de la Llei, si jo ho exigia. Però, com acusar-la, encara que hagués ignorat el senyal del Cel que en Ella s'acomplia? I per ésser bo i just alhora, vaig proposar-me de deixar-la secretament, tornar a Cafarnaú, a la meua feina. Però en aquesta meua decisió jo mateix hi veia covardia. Què fer...?

En somnis un Angel del Senyor em consolà i m'afirmà el que ja sabia, mostrant-me el camí a seguir. No havia de separar-me d'Ella.

I per no separar-me d'Ella, junts cap a Bethléem vinguérem, per tal d'acomplir l'empadronament ordenat per Cèsar August.

La gent s'apilava arreu. No hi havia lloc als hostals. On havíem d'aixoplugar-nos?

Jo mirava al cel, esperant senyal o ordre. Res. La gravidesa de Maria tocava la seva fi. Jo no sabia què fer, indecís i poruc. Vaig allunyar la del va i ve de la gent, dels crits que corrien pels carrers, i finalment en un estable dels afores, on almenys hi havia silenci, vaig apesentir Maria. Sense altra companyia que la de la nostra mula i un bou foraster, vaig deixar Maria, estranyament serena, sense por. Mentre jo, que ja no sabia que fer sense l'ajuda del cel, sense veus d'àngels que m'orientessin, sortia corrents de l'estable, per a buscar la dona entesa que volgués ajudar-nos. Però com em dolia deixar-la...! L'àngel m'havia dit...

«I, al voler tornar enrera, vet aquí que no podia moure els peus de terra. Vaig mirar en l'aire, i... tot vent s'havia adormit. Vaig mirar el cel, i sobre el seu mantell els estels eren flors immòbils, i els ocells, llatat el vol, no eren més que ales esteses. Vaig mirar cap avall, arran de terra, i vegí els homes parats, bo i mirant a les altures. I al lluny, vaig veure els remats com no caminaven més, i el pastor que volia pegar-los amb el bastó, quedar-se amb la ma en l'aire. I quan cap al riu vaig mirar, vet aquí que els cabridets que allí bevien quedaren amb la boca oberta. De sobte, tot repregué el seu curs». (Prot. E. J. XVIII - 2).

Què era tot allò? Un nou senyal del cel, que jo no sabia entendre?

Vaig córrer cap a l'estable.

Un nuvol de llum l'omplia. Maria havia infantat Jesús.

El Senyor s'havia compadit de la misèria de l'home.

Ara, sí, que amb Jesús prop seu, Josep no temerà més!

Sóc el bou de l'estable, de l'estable del prodigi, de l'estable de la Llum.

Jo hi era llavors. Jo ho he vist.

Havia treballat tot el dia, amunt i avall del camp, obrint solcs en la terra dura. Amunt i avall. Apa, petit! Tornem-hi! I jo, vinga arrossegar l'arada amunt i avall, esponjant la terra, amorosint-la. Després de la jornada, tots els ossos em cruixien. Desfermat m'han deixat a l'estable. Cap bou, cansat com jo, hauria pensat en escapar-se. Sols pensava en dormir. I aviat ho he fet.

Quines passes, quina veu dolça com una moixaina em desvetllen del meu son?

Una dona avança. Amb ella un home i una mula de pèl llarg i blanca. Tots tres també estan cansats, i pel que veig, la mula té gana. Enfonsa el cap en la menjadora plena, i al tornar-lo a alçar mastega encara.

La mula és fina. No ha escampat la palla. Jo diria que l'ha allissada. La menjadora sembla un bressol.

Què..?

Ara l'home se'n va de l'estable. Ella, la dona de la veu dolça com una moixaina, s'arrauleix prop de la mula i l'amanyaga. Sento com una enveja d'aquesta carícia, i com que estic desfermat, m'hi atanço. Em poso a l'altre costat. I la dona de veu dolça també m'amanyaga. Una llum brillant em cega, però m'hi apropo més encara.

El Déu dels cels és nat! L'amo de tota la terra, el meu!

Amb l'atè l'abrigo. La mula blanca i de pèl llarg fa el mateix. La dona està contenta i ens mira. Després besa el Fill i li posa els bolquers.

Jo, el bou de l'estable, ho he vist. Jo sé: Hossanna!

«I el bou conegué el seu amo, i la mula el bressol del seu Senyor» (Issaies 1-3)

Jo sóc el pastor del xai, el més jove de la colla, el de passa més lleugera, el més xiroi.

Tan bon punt he sentit l'Angel, tan bon punt he vist la llum, i he comprès clar el missatge, he mirat el meu ramat i he agafat l'ovella blanca. La, per a mi, més estimada.

El Rei d'Israel és nat! El Messies ja és a casa! Hossanna! Hossanna a Jahvé!

El que els profetes digueren, del qui l'Angel ha parlat, comals enllà en l'establia, és ja una dolça veritat.

Doncs, a Bethléem! A Bethléem!

Corro, volo. Vull adorar el Diví Infant.

Canto, ploro, que el meu goig és més que gran, de saber tan bona nova, d'haver estat dels cridats.

Gloria a Déu a les altures! Pau als homes de cor pur!

I un nou Angel dalt la cova, —el segon que ja he escoltat—, repeteix la bonanova i diu ben fort: Déu és nat!

Si ja ho sé...! Per això corro...! Ansies tinc de contemplar-lo, de veure'l tot just infant; que Rei-Rei em torbaria i no podria parlar.

He corregut, però... ja hi sóc!

Quanta llum, Jesús, Maria! De debó em deixeu passar?

prepareu els vostres presents. El Rei dels Reis, el Déu dels Déus haurà nascut. Aneu a adorar-lo. L'estrella us guiarà.» (E. d'Arm.)

Sortirem al cant del primer gall, guiats sempre per l'estel; volant per damunt les muntanyes, creuant paratges deserts, salvant rius.

Embaixadors venim de cada un dels dominis del Gran Imperi Persa. Tres lliures d'or us porto jo, Senyora, pel vostre Fill.

Tres lliures d'encens Melkon. Tres lliures de mirra Baltasar, en nom del seu poble.

I dieu, Senyora, com no sabien a Jerusalem d'aquest prodigi?

No és amic el poble d'Israel d'estudiar els astres?

Molt ens ha estranyat, que el vostre propi poble ignorés que havia nascut a Bethléem el Rei de Reis.

I, ara, Senyora, disposeu. Des d'avui podeu comptar amb l'amistat indestructible del Gran Imperi Persa, amb la seva submissió. Maneu, i els nostres valents guerrers travessaran fronteres, esmicolaran els vostres enemics, Maneu, i els nostres savis ajustaran l'ordre de la vostra casa. Maneu, i els nostres sacerdots es posaran al servei del Déu dels Déus.

Seguiu la nostra paraula pacte d'aquest oferiment, que tot l'Imperi posa als vostres peus.

Doneu-nos, ara, Senyora, si us plau, penyora de que tots tres hem complert la comanda.

I era tan pobra, pobreta la Verge, que no sabia què donar als tres grans reis d'Orient. Somrient, deixà a les mans de Gaspar uns bolquers del nen Jesús.

S'alçaren els tres Reis, embaixadors de tres pobles, i muntant de nou els seus cavalls, retornaren sense prodigis, però a trot lleuger, a les terres llurs